

Η Πεντηκοστή και η Δημιουργία

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Του π. Στεφάνου Φρήμαν,

Μετάφραση: Φιλοθέη

Η γη είναι ένας θαυμάσιος τόπος- όπου και να πάμε- σε όσο βαθειά ή μακριά, ζεστά ή αφιλόξενα μέρη- εκεί βρίσκουμε ζωή. Ωστόσο, στον πιο κοντινό μας γείτονα τον Αρη όπου και να ρίξουμε το βλέμμα δεν βρίσκουμε ζωή. Επιθυμούμε να βρούμε. Ελπίζουμε να βρούμε. Εφευρίσκουμε θεωρίες για το ότι μπορεί να βρούμε, αλλά ακόμα δεν βρήκαμε. Υπάρχει κάτι σ' αυτό που αποκαλούμε 'ζωή', τουλάχιστον όσον αφορά στην γήινη εμπειρία μας, που είναι αναπόφευκτο. Μπορεί κάθε ζωντανή ύπαρξη να είναι εύθραυστη αλλά η ίδια η ζωή είναι διαρκής.

Στη Γένεση μαθαίνουμε ότι ο Θεός ευλόγησε αυτόν τον πλανήτη λέγοντας: *«καὶ εἶπεν ὁ θεὸς βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπεῖρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοιότητα καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐγένετο οὕτως καὶ ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπεῖρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοιότητα καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς καὶ εἶδεν ὁ θεὸς ὅτι καλόν».*

Να σημειώσουμε ότι εδώ δεν λέει ότι ο Θεός είπε: «Ας δημιουργηθεί ζωή!» και αμέσως εμφανίστηκαν τα δένδρα ως δια μαγείας. Αλλά ότι ευλόγησε τον τόπο και τον διέταξε να βλαστήσει χόρτο, καρπό, δένδρα κατά γένος... και έτσι κι έγινε!

Κατά την Πεντηκοστή σύμφωνα με την Ανατολική παράδοση, εορτάζεται η Κάθοδος του Αγίου Πνεύματος στην Εκκλησία. Εντούτοις υπάρχει μιά παράξενη χροιά στον εορτασμό στην Ανατολική Εκκλησία (ή τουλάχιστον έτσι φαίνεται). Η εορτή επικεντρώνεται τόσο στις ενέργειες του Αγίου Πνεύματος κατά τη διάρκεια της Δημιουργίας όσο και στις ενέργειες Του μέσα στην Εκκλησία. Η εκκλησία ντύνεται στα πράσινα. Σύμφωνα με τη Ρωσική παραδόση, πρασινα κλαδιά στολίζουν την εκκλησία, πράσινο χορτάρι απλώνεται στο δάπεδο και υπάρχουν λουλούδια παντού. Τον καιρό των Σοβιετικών, διατηρήθηκε μιά κοσμική εκδοχή που ονομάστηκε Μέρα των Δένδρων.

Η κάθοδος του Αγίου Πνεύματος στην Εκκλησία δεν είναι κάτι ξεχωριστό από τη Δημιουργία- ούτε και τα δένδρα για να αποσπούν το ενδιαφέρον από την Εκκλησία. Αλλά μαζί αποτελούν μιά κατάλληλη υπενθύμιση για το ρόλο που διαδραματίζει το Πνεύμα του Θεού παντού και πάντοτε. Είναι «Θεός και Ζωής Χορηγός».

Όπως το Πνεύμα του Θεού επλανάτο υπεράνω των υδάτων στην αρχή της δημιουργίας, πλανάται και τώρα υπεράνω όλων των πραγμάτων, όλη την ώρα, χαρίζοντας ζωή και κάθε καλό. Παρόλο που συχνά με κυκλώνει απελπισία για

διαφορές πτυχές του διεστραμμένου πολιτισμού μας, η αλήθεια είναι ότι όπως και ο ίδιος ο πλανήτης μας έτσι και ο πολιτισμός, με την ώθηση για το ωραίο και την τάξη, μοιάζουν αναπόφευκτοι. Η ιστορία της ανθρωπότητας δεν είναι η ιστορία παρακμής ενός σπουδαίου πολιτισμού με αυξανόμενες περιπτώσεις βαρβαρότητας και συμπεριφοράς σπηλαίων. Σπουδαίοι πολιτισμοί ήλθαν και παρήλθαν αλλά νέοι εξακολουθούν να αναπτύσσονται. Ήδη κάποιοι αρχίζουν να διαφαίνονται μέσα από τα συντρίμια που μάς περιτριγυρίζουν τώρα.

Η ιστορία που βγαίνει μέσα από τις Γραφές δεν αφορά στην κατάρρευση και στην αποσύνθεση. Φυσικά υπάρχουν και τρομερές προειδοποιήσεις για φοβερές δοκιμασίες και μεγάλες καταστροφές. Αλλά αυτές δεν αποκαλύπτουν το μυστήριο της Θείας Βουλής. Αποτελούν μάλλον τα ραγίσματα στο πεζοδρόμιο μέσα από τα οποία συνεχίζει να ξεφυτρώνει η ίδια η ζωή:

«γνωρίσας ἡμῖν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ κατὰ τὴν εὐδοκίαν αὐτοῦ ἣν προέθετο ἐν αὐτῷ εἰς οἰκονομίαν τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν, ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ τὰ ἐπὶ τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς»(Εφ.1, 9-10).

Αυτό που παρουσιάστηκε ως γλώσσες φωτιάς πάνω από τα κεφάλια των Αποστόλων κατά την Πεντηκοστή ήταν μιά εμφάνιση του Θείου Σκοπού επί το έργον. Με τη βοή που κάνει ένα ισχυρό ρεύμα αέρος, το Αγιο Πνεύμα γέμισε το δωμάτιο με την παρουσία Του. Ολόκληρο το πλήρωμα της Εκκλησίας ξεχύθηκε στους δρόμους διακηρύσσοντας το Ευαγγέλιο σε μιά πλειάδα γλωσσών. Αυτό που γεννήθηκε στα Ιεροσόλυμα ήταν η Νέα Ιερουσαλήμ, στην οποία δεν υπάρχει δούλος ή ελεύθερος, Εβραίος ή Έλληνας, άρρεν ή θήλυ. Αλλά η πληρότητα που γεμίζει όλα τα πράγματα και τα ζωοποιεί σε ένα- τον Ενα Ιησού Χριστό τον ίδιο.

Η βοή της Πεντηκοστής είναι το βογγητό της δημιουργίας καθώς μετατρέπεται ως θριαμβευτική ελευθερία των τέκνων του Θεού. Οι πέτρες φωνάζουν, τα δένδρα χειροκροτούν και το τραγούδι της δημιουργίας αγάλλεται στον Ενα Χριστό.